

Պետրոս Դուրյան

Իմ ցավը

Սուրբ տենչերով լոկ ծարաված
Ցամաք գտնել աղբերքն յամայր,
Ցամբիլ ծաղիկ հասակի մեջ,
Ո՛հ, չէ այնչափ ցավ ինձ համար:

Ջերմ համբույրով մը դեռ չ'այրած
Սա ցուրտ ճակատքս դալկահար
Հանգչեցունեն՝ լ հողե բարձին,
Ո՛հ, չէ այնչափ ցավ ինձ համար:

Դեռ չը գրկած էակ - փունջ մը
Ժպտե, գեղե, հուրե շաղյալ
Գրկել սա ցուրտ հողակույտը,
Ո՛հ, չէ այնչափ ցավ ինձ համար:

Քաղցր երագով մ'հըղի մրափ մը
Չ'անդորրած գլուխս մրրկահար
Ննջել հողե վերմակի տակ,
Ո՛հ, չէ այնչափ ցավ ինձ համար:

Հագնիլ հյուղին մուր-անունը,
Ծրծել նորա մըրուր - օղն հար,
Միշտ ցավիլը միանգամայն,
Ո՛հ, չէ այնչափ ցավ ինձ համար:

Հեք մարդկության մեկ ոստը գոս
Հայրենիք մը ունիմ թըշվառ,
Չ'օգնած անոր՝ մեռնի լ աննշան,
Ո՛հ, այս է սոսկ ցավ ինձ համար:

Петрос Дурян

МОЯ СКОРЬБЬ

Я не о том скорблю, что в жажде сновидений.
Источник дум святых иссякшим я нашёл,
Что прежде времени мой нерасцветший гений
Сломился и поблек под гнётом тяжких зол;

И не согрел никто горячим поцелуем
Ни бледных уст моих, ни бледного чела;
И, счастья не познав, любовью не волнуем,
Смотри: уж предо мной зияет смерти мгла...

И не о том скорблю, что нежное создание,
Букет из красоты, улыбки и огня,
Не усладит моё последнее страданье,
Лучом своей любви не озарит меня...

Я не о том скорблю... Нет, родине несчастной –
Все помыслы мои... О ней моя печаль!
Не в силах ей помочь, томясь тоской напрасной,
Безвестно умереть, – о, как мне жаль, как жаль!